

3. SESSİZ ÇİĞLİK MEKTUP YARIŞMASI – KAZANAN MEKTUP Hidayet Uyanık

Yaşlı Hakları ve Ruh Sağlığı Derneğine,

Yaş denildiği zaman sayılar akla geliyor. Bence yaş, bir bireyin fiziksel veya ruhsal olarak yıpranması ile ilgili bir durumdur. Seksen yaşındaki hayata bağlı, geleceğe bakışı umutlu, yaşamından mutlu bir bireye yaşlı diyemeyeceğimiz gibi kırklı yaşlarında felç geçirip fiziksel ve ruhsal durumu bozulan bir bireye de genç diyemeyiz. İşte bu birey benim annemdir. Kırklı yaşlarında yaşlanmış ve yıpranmış bir birey.

Annem Baf'ta doğdu, savaş gördü, göçmenlik yaşadı. Çok çalışkandı benim annem, ekmeğini taştan çıkarırdı. Ova işi, bahçe işi ve fabrika işine de giderdi. Kendisi gibi çalışkan olan babam ile evlendi. Önce ben doğdum. Benden üç yıl sonra kardeşimi dünyaya getirdi. Yemez yedirir, giyemez giydirir dedikleri gibi bir annemiz vardı. Babam hademelik yapıyordu, kardeşim doğduğu zaman annem işi bırakıp ev hanımı oldu. Bir maaş ile evimizi geçindiriyorlardı. Her şeyin en iyisini, en güzelini biz çocukları düşünürlerdi.

Aracımız yoktu ama tatil olduğumuz zaman eğitici geziler planlardı. Bizi tarihi yerlere götürürlerdi. Otobüs seyahatlerimiz çok eğlenceli olurdu. Anneciğimin pişirdiği dolma ve köfte dolu çantamızla Kıbrıs'ın her yerini gezerdik. Onun pişirdiği lezzetli yemeklerin tadı halen aklımdadır.

Kardeşim ve ben ailemizin sayesinde, özellikle ilkokul mezunu olmasına rağmen eğitimimizle ilgilenen annemizin sayesinde ikimiz de koleji kazandık. Biz çalışıp okuyalım diye annem kendini bize adamıştı. Suyumuzu bile ayağımıza getiriyordu. Yeter ki biz okuyalım, adam olalım istiyordu.

Kırk altı yaşında diş tedavisi yaptığı sırada yüz felci geçirmişti anneciğim. Biz Güzelyurt'ta oturuyoruz. Bu rahatsızlığını fark ettiği zaman Güzelyurt'ta bulunan dahiliye uzmanı doktora gitti. Doktor anneme hastaneye sevk kağıdı verip acilen hastaneye gitmesi gerektiğini söyledi. Arabamız olmadığı için teyzemden rica ettik. Annemi hastaneye götürdük. Dahiliye uzmanının sevk kağıdı olduğundan dolayı annemi dahiliye bölümüne yatırdılar. Hastanedeki doktorumuz nörolojik bir problem olabileceğini düşünerek nöroloji bölümüne sevk istedi. Ancak prosedür gereği dahiliyede yatış devam etti. Bu nedenle yanlış tedavi uygulandı. Bu kez sağ tarafı felç oldu. Konuşması da etkilendi. Beynin hasarlı bölgesi epilepsi hastalığına neden oldu.

Annemizin sağlığının bozulduğu sırada ben kolej 5, kardeşim kolej 2 idi. Evimize annemizin sağlığında gelip giden akrabalarımız, bu düşkün durumumuzda iken ne aradılar, ne sordular. Babam, kardeşim ve ben üçümüz de zor durumdaydık. Hafta içi anneme iş çıkışı babam gidiyordu, altını temizleyip yemeğini yediriyordu. Hafta sonu ben anneciğimin yanında refakatçi olarak kalıyordum.

Biraz toparlandığı zaman annemin hastaneden çıkışı gerçekleşti. Tam bir ay yatmıştı. Komşular bakımevine yatırmamızı, nasıl bakacağımızı söylüyorlardı. Biz bakarız diyorduk. Bir yandan ağır olan derslerimiz, bir yandan maddi olumsuzluklar olsa da annemize baktık. Gün oldu okula aç gidip aç geldik. Ne harçlığımız oldu, ne de kahvaltı hazırlayacak bir annemiz. Annemizi ayağa kaldırmak için özel olarak ödediğimiz fizyoterapisti evimize getirtiyorduk. Sonunda annemizi ayağa kaldırdık, elini kullanmakta zorluk çekse de, eskisi gibi olmasa da yürüyordu.

Yaşlı Hakları ve Ruh Sağlığı Derneği

A: Levent Apartmanları, Cemal Togan Sok. Daire 1, Blok 7, Gazimağusa, Kıbrıs

T: 0533-8574392, 0533-8646143, 0548-840 2353

E: info@yaslihaklariveruhsagligi.org

W: yaslihaklariveruhsagligi.org

Bizi takip edin: [Facebook](#) | [Instagram](#) | [Twitter](#)

Çocukluk akli işte... annemiz ayağa kalkınca bayram yaptık sevindik, yine o lezzetli yemeklerinden bize pişireceğini düşündük. Olmadı... bir daha onun elinden, köftelerinden, dolmalarından yiyemedik. Yapamadı. Yapmak istedi, sağ elini yeterli kullanamadığı için beceremedi. Ağladı, üzüldü... olsun annemiz yanımızdaydı. Biz yine mutluyduk.

Biz okula, babam işine giderken evde annem yalnız kalmak zorundaydı. Yaşadığı travmaya bağlı epilepsi nöbeti geçirdiği gün oluyordu. Komşular bulunup müdahale ediyordu. Okumaya mecburduk ama okulu bırakıp anneme bakma istedim. Babam müsaade etmedi. Eve bakıcı tutmaya da maddi durumumuz yetmiyordu. Akriba bildiğimiz insanlar zaten yok olmuşlardı.

Tedavisi her zaman sürdü anneciğimiz... doktorunu, ilacını her zaman sıkı bir şekilde takip ettik. Eskisi gibi değildi ama iyiydi, yanımızdaydı.

Ben Gülhane Askeri Tıp Akademisi'ni kazandım. Gidemedim, annemin tek kızı bendim, bakımı ile daha çok ben ilgileniyordum. Gidersem anneme kim bakacaktı... Ailemin bu zorluklarda bizi okutmak için sarf ettikleri emeklerinin boşa gitmesini istemiyordum. Böylece çok iyi bir karar vererek ilkokul öğretmeni olmak istedim. Atatürk Öğretmen Akademisi'ni kazandım. Ankara'ya gitmeyip ülkemde kaldığım için ailem de ben de çok mutlu olmuştuk.

Sıra kardeşimin üniversite hayatına atılma yılına geldi. Kardeşim çok başarılı bir öğrenciydi. Koleji birincilikle bitirip Hacettepe Tıp Fakültesi'ni kazandı. Annem gurur duydu ama Ankara'ya gideceği için bir yanı buruktu. Çünkü arkasından gidip oğluna destek olamazdı. Bu açığı babam kapadı. Kardeşimin sınav haftası olduğu zaman babam gitti, ona yemek yaptı, evini temizledi.

Kardeşimin tıp kazanıp Ankara'da okuyor olması annemin sağlığı için büyük bir fırsattı. Artık ben de öğretilirdim, maaşımı aldığım zaman, bu fırsatı değerlendirerek annemizi Ankara'da birçok profesöre baktırdık. Her bir doktorun kapısında beklerken bir mucize bekledim. Eski sağlığına kavuşsun istedim. Maalesef hiçbir doktorun sihirli değneği yoktu. Epilepsi nöbetleri tamamen bitmişti, daha akıcı konuşup daha dengeli yürümesi Ankara'daki profesörler sayesinde oldu.

Her zaman halimize şükrettik. Okuduk. Meslek edinip annemizi gururlandırdık.

Sosyal yaşantımız zorluydu. Annemi bir gün sinemaya götürmek istedim, bileti aldım, salona girdik, merdivenlerden dolayı annem inemedi, korktu ve sinemadan çıktık. Tiyatroya götürmek istedim, tuvalet sorunu yaşadık, sokakta yürüyüş yapmak istedik, başı boş köpeklerin saldırısına uğradık. Çevere evden çıkmamız için her engeli sunuyordu. Bu durumda yaşlı hakları, düşkün insanların hakları nerede diye düşünmeden edemedim. Evde yalnız kalmak zorunda iken de devlet yanımızda değildi, Ankara'ya giderken de devlet yanımızda değildi, eve fizyoterapist geldiğinde maddi olarak sıkıştığımızda da devlet yanımızda değildi, aç kaldığımız günlerde de...

Gün geldi kardeşim kulak burun boğaz doktoru oldu. Lefkoşa Burhan Nalbantoğlu Devlet Hastanesi'nde göreve başladı. Annem çok gururluydu. Bu sırada ben de ikiz çocuklarıma hamileydim. Anneciğim oğlunun doktor olduğu için gururlu, torunları olacağı için de çok mutluydu. En güzel günlerimizi yaşıyorduk.

Anneciğime çocuklarımla isimlerini doğdukları zaman söyleyeceğimi, sürpriz olacağını söylemişim. Biri kız, biri oğlan...

Kismet olmadı... doğumuma üç gün kala, anneciğim masada yemek yerken ağır bir epilepsi nöbeti geçirdi. Ambulansla kardeşimin yanına yani Lefkoşa Burhan Nalbantoğlu Devlet Hastanesi yoğun bakım servisine

kaldırıldı. Annem mutluydu, gururluydu, yıllardır epilepsi nöbeti geçirmemişti... niye böyle olmuştu, karnımda iki çocukla çıkmaza girmiştım.

Hastanede kardeşimin doktor arkadaşlarına güveniyordum. Annemi yaşatacaklardı, az bir travmayla atlatacağı diye umut ediyordum. ölemezdi, bu hikaye burada bitemezdi, ben ne yapardım karnımda ikizlerimle... her gün gittim yoğun bakımdaki anneciğimi izledim, bekledim... üçüncü gün gidemedim. Acı haberi sabah sabah gelmişti.

İçim yanıyordu. Sesim çıkmıyordu. Ben daha çocuklarımin ismini bile söylememiştim. Sürpriz olacaktı. Kızıma annemin adını koyacaktım.

Üç gün sonra acılar içinde doğum yaptım. Annemin adını kızıma koyamadım. Anneciğimin adını andıkça içimde yangınlar yanıyordu.

Çok kara günler geçirdim. Bir yandan baş sağlığı için gelenler, bir yandan doğum için gelenler teselli vermeye çalışıyordu. Hiçbir şey annemi geri getirmiyordu. Üç ay evden çıkmadım, kapıya bakamadım. Kardeşimin doktor raporlarıyla izinlerimi uzatıp evde kaldım. Toparlanmaya çalıştım. Çocuklarımda teselli aradım.

Unutacak mıyım anneciğimi diye korktuğum günler oldu... günler geçtikçe anladım. Unutmadım, unutmayacağım. Yanağındaki benini, mis gibi kokan tenini, sesinin tonunu...

Kaleme aldığım bu yazımı benim için çok duygusal bir gün olab 12 Nisan'da yani anneciğimin doğum gününde tamamladım. Annem ile anlatacağım acı tatlı birçok anımız vardır. Kelimeler yetmez... bu anılar benimle yaşayacaktır.

Keşke ülkemizde bu durumda olan ailelere destek verilse, tek destek yaşlı bakımevi... biz annemizi yanımızda istedik. Maddi durumlarda ve öz bakım gerektiren durumlarda çok zorlandık. Tümünü kendimiz karşılamaya çalıştım. Tabi biz yeterince annemize baktık mı bilmiyorum, elbette eksiklerimiz olmuştur. Anneciğim hakkını helal etsin, hatalarımızı affetsin.

Kırk altı yaşında hastalandı benim annem. Altmış yaşında aramızdan ayrıldı. 14 yıl o bana baktı yetiştirdi, 14 yıl ben ona baktım. Bu dünyadan göçüp gitmek için çok erken bir yaş altmış yaş... ama yaşadıklarına bakarsak yaşlı bir kadını diyebiliriz. Gözleri yaşlı, yüreği yaşlı, bedeni yaşlı...

Yazıma son verirken duygularımı ve düşüncelerimi yazıya dökmeme, yaşadıklarımin bir kısmını anlatmama vesile olan değerli Yaşlı Hakları ve Ruh Sağlığı Derneği üyelerine ayrı ayrı teşekkür ederim.

Saygılarımla,
Hidayet UYANIK